

трожських маєтностях косяолн і шпнталї, вона забезпечила десятинами і иншимн приходами і теж грошовими сумами. Щедро нагородила Анна-Альоїза і ту шляхту, що вірно служила при її дворі: 25-ти особам вона записала 36 фольварків, иншим — грошеві суми і дещо з своєї одежі. Не забула Анна-Альоїза й про своїх підданців, селян: „Не можна припустити, — писала вона, — щоб мої підданці не терпіли утисків, за які прийдець ся мені відповідати перед Богом; через те я прошу, щоб в надгороду їм за се у всіх моїх волостях Острозьких, Звягельських, Туровських, Свидинських і Ярославських були подаровані їм через три роки чинші і фури“. Тільки міщанам Острозьким, що колись зняли бунт проти неї, а підчас Хмельниччини приставали до козаків, не було ніякої милости.

Призначивши так щедро чималу частину свого майна на релігійні та милосерні справи, Анна-Альоїза не була певна в тім, що її родичі, яким після її смерти мусіла перейти її батьківщина, достотно виконають її останню волю. Ся обави дуже турбувала побожну паню і не давала їй спокійно вмерти. В тестаменті вона кілька разів благає й закликає наслідників ні в чім не порушити її розпоряджень, а щоб певнійш спинити їх від сього, вона призначає самого Бога і Пречисту Діву дідами тієї частини її майна, яку вона призначила на релігійні та милосерні справи. А в протекторн свого тестаменту вона призначає короля Яна Казимира і уклінно прохає його, „аби він, як мудрий і по-